

PESMI

Tone Kuntner

STORI ČUDEŽ

Stori čudež, Marija Snežna,
stori čudež
in mi daj pesem,
pesem, ki bo žalost pregnala,
pesem, ki bo dajala vero!

Stori čudež, Marija Snežna,
in mi daj glas svojega zvona,

da me bojo slišali po teh bregačah.
Da me bojo slišali
vsi
po teh bregačah pozabljeni,
po teh bregačah zapuščeni,
po teh bregačah na zemljo priklenjeni.

STRAŠNO KLETEV IMAM NA JEZIKU

*Strašno kletev imam na jeziku
in strašen, strašen kamen kamen v prsih.*

Moja kletev zapali skedenj,
moja kletev odkriva hiše,
moja kletev prinaša točo.
Moja kletev prinaša sušo
in izsuši studence.
Moja kletev prinaša jalovost živini
in ljudem bolezni.
Moja kletev prinaša smrt.

Strašno kletev imam na jeziku.
Bog ne daj, da jo izrečem.

BALADA

Vsi so od hiše.
Ostala sva sama.
Ata in mama.

Ostala sva sama.
Bog, kaj bo z nama,
Bog, kaj bo z nama.

IZ DALJNIH KRAJEV

Iz daljnih krajev
prihajaš,
iz daljnih krajev —
kot lastovke.

Bila je še streha
nad gumnom,
ko si bil zadnjič
tu,
bila je še čista voda
v studencu.

SPOZNALI NAS BOSTE

Zemlja nas je rodila,
zemlja nas je vzgojila,
zemlja nas je pognala
od hiše.

Spoznali nas boste
po naših nerodnih
in težkih korakih,
po naših preprostih
in mehkih besedah,
po naših globoko
vdratih očeh.

PESEM O ZAPUŠČENEM STUDENCU

Vsi so zajemali
z moje globine. —
zaradi zdravja,
zaradi hladu.

Potem so tu
samo še živino napajali.

Potem so me nekega dne
prekrili
in me prebili z deskami —
zaradi otrok
in zaradi smradu.

PESEM O STARI DRŽAVI

V stari državi
ni bilo kruha za vsakega,
to niso bili nikakšni zlati časi.
V stari državi so odpuščali delavce,
v stari državi so zapirali puntarje in študente,
v stari državi so propadale kmetije
in rasle graščine,
v stari državi je bilo zdravljenje preklet luksus,
v stari državi so naši ljudje
hodili v tujino
s trebuhom za kruhom.

Hvala bogu,
staro državo je vzel hudič.

TEŽKO ODHAJAŠ

Težko odhajaš, moj gospodar,
težko odhajaš.

Vse si videl:
zapuščen hram,
zapuščene njive,
bolna drevesa,
prazen hlev.

Težko odhajaš, moj gospodar,
Kakor grbo me nosiš s seboj.

PISMO

Nič ne pripravljaj!

Prišlo je pismo.
Prišlo je
dolgo
žalostno
pismo.

Ne boš postala botrica.

TAKO JE TU

Tako je tu
v moji hiši.

Veter mi streho odkrije,
toča mi okno razbije,
stene razžira bolezen.

KONEC NEKE VOJNE

Spominjam se ene same slike,
stal sem na pragu naše hiše;

črni vojaki so puške razbijali,
črni vojaki so se objemali,
črni vojaki so noro kričali:
konec
poslednjega klanja v človeštvu!

Stal sem na pragu novega veka.

JAZ NE PREKLINJAM

Jaz ne preklinjam tega režima,
jaz ga nosim globoko v srcu;

globoko v srcu kakor betežne,
ki nosijo vbogajme,
globoko v srcu kakor bolnike,
ki si ne morejo privoščiti zdravnika,
globoko v srcu kakor žalostne matere
s tremi ali več otroki,
globoko v srcu kakor tisoče brezposelnih,
globoko v srcu kakor tisoče zapuščenih.

Jaz ga nosim globoko v srcu,
globoko v srcu kakor strašno bolezen.

PESEM O SREČI

Pri nas ni bilo težko najti
štiriperesne deteljice.
Če si jo iskal,
si jo gotovo tudi našel.
Največ jih je bilo
ob poti
do velike ceste.
Tod sem velikokrat hodil,
če sem sosedu nesel mleko
ali če me je oče poslal v trgovino.
Nazadnje sem šel po tej poti
s kovčkom,
ko sem odhajal od doma.
Vendar takrat nisem pomislil nanje.

MOJ NAROD

Moj narod je majhen,

moj narod je trd,
moj narod je vaje
hoditi na dnino,
moj narod je vaje
služiti,
služiti.

V tem je naše prekleto bogastvo.

Iz zbirke LESNIKA
(izšla bo pri MK 1969)